

[Christmas Møller.]

have haft Betydning for den samlede Samhandel mellem Danmark og det engelske Verdensrige, kunde man være naaet betydeligt længere frem, end man naaede ved Traktaten. Vi mener, det var naturligt og rimeligt, om Regeringen vilde afgive en Udtalelse om, hvorledes den ser paa den Politik, der fra dansk Side skal føres paa Verdenskonferencen i London og paa Konferencen i Genève; begge vil jo kunne faa afgørende Betydning baade paa det ene og det andet Omraade for den nationale Lovgivning, der maa gennemføres her i Landet.

I denne Forbindelse er det da naturligt og rimeligt for mig at sige, at vi ogsaa mener, det havde været rigtigt, om Regeringen, inden den foreløbig hjemsendte Rigsdagen, ikke havde benyttet Harens Vaaben overfor os og vort Forslag, fremsat af det ærede Medlem Hr. A. Svensson og det ærede Medlem Hr. Nissen, om Nedsættelse af et sønderjyds Udvalg. De sønderjydske Forhold er saa vanskelige, saa ekstraordinære, saa særlige, at det havde været rimeligt at opfylde vort Ønske om et saadant Udvalgs Nedsættelse, ligesom det sikkert havde været rimeligt og betryggende, om den høje Regering klart og tydeligt havde givet Udtryk for, hvorledes den vil handle for paa alle Omraader kraftigt at beskytte, hvad der er dansk. I denne Forbindelse kan jeg ikke lade være med at sige til Regeringen, at det Uniformsforbud, som den i Panikstemning lod vedtage her af sine 3 Partier, efter mit Skøn er et lidet værdigt Udtryk for, hvad der skulde gøres for at sikre Ro i Landet; det har nærmest gjort Landet latterligt. I hvert Fald eksisterer der i Dag det fuldkomne latterlige Forhold, at de 3 demokratiske Partier ikke tillader en saa frisk og sund og upolitisk Bevægelse som Spejderbevægelsen i Frihed at udøve sin Gerning.

Vi siger da: Rigsdagssamlingen slutter med det store Spørgsmaal om, hvad der i den nærmest kommende Tid vil komme ud af den Kriselovgivning, hvis Resultater vi jo paa mange Omraader aldeles ikke har set endnu. Og ingen kan være i Tvivl om, at samtidig med, at Rigsdagen foreløbig sendes hjem, er det Meningen at tage et stort og betydningsfuldt Arbejde op i den saakaldte Landbokommission. Ingen er i Tvivl om, at Spørgsmaalet om en Kornordning, Spørgsmaalet om en Smørordning, Spørgsmaal, som vi under fortrolige Forhandlinger og direkte i Forslag — som man imidlertid ikke har villet behandle — har fremsat for det høje Ting, nu maa tages op. Ingen er i Tvivl om,

at omtrent lige efter, at man har sluttet denne enestaaende Rigsdagssamling, der vil staa som et Monument i Verdenshistorien over de 3 Forligspartier, og hvad de har udrettet, skal man begynde paa det virkelige Arbejde for at gøre Landbruget rentabelt. Vi for vort Vedkommende har i Udvalg og direkte i Forslag fremsat vor Opfattelse paa disse Omraader. Vi har endvidere sagt, som jeg ogsaa har nævnt det i Dag, at der naturligvis ikke økonomisk kan fortsættes uanfægtet med et Underskud paa Finansloven paa ca. 50 Mill. Kr. og med Fare for, at de økonomiske Forhold forværres i Stedet for at forbedres, og endvidere med Erkendelse fra alle Sider af, at Skattevejen kan man ikke gaa, og Laanevejen formoder jeg ikke, Regeringen i alt for stor Udstrækning vil gaa. Naar Regeringen nu faar at se, hvorledes Forliget bliver en enestaaende økonomisk Skuffelse for Forligspartierne, maa dens Opgave derfor efter vor Opfattelse blive den at tage Arbejdet op paa et ganske andet Grundlag og ud fra en virkelig økonomisk konstruktiv Betragtning, hvad der jo ikke har været i Kriseforliget.

Vi betragter os da i denne Situation som Oppositionspartiet. De Udtalelser, som er fremsat af Partiet Venstres Ordfører her i Dag — og som blev fremsat nu for nylig — om, at Venstre nu var færdigt med Forliget og færdigt med Samarbejdet, tror vi ikke paa, dem skænker vi overhovedet ingen Tillid. Vi tror, at Stillingen i Løbet af forholdsvis kort Tid vil blive den, at der vil komme en Dag, da Socialdemokratiet, da Fagforeningerne skal staa til Regnskab for, at de svigtede det højeste Ansvar, Magtens Ansvar, og veg tilbage for at tage dette Ansvars Konsekvenser, bøjede sig i Januar Maaned, ikke af Hensyn til Land og Samfund, men af Hensyn til deres Parti. Vi tror, der vil komme en Dag, da det vil gaa op for Landets Befolkning, at Venstre løb fra Tilpasningen, da denne omsider bød sig til.

Saa kan man da i Dag — og hermed skal jeg slutte — spørge: Ja, men naar man nu ved, hvorledes Magtstillingen er, naar man ved, hvor relativt faa de Konservative er i Sammenligning med de 3 Forligspartier, hvorledes vil saa den politiske Udvikling blive i et Land, hvor dette Parti er Oppositionen? Herpaa vil jeg svare: Spørgsmaalet om, hvad vi kan som Opposition, Spørgsmaalet om, hvorvidt vi har Mulighed for at bringe dette Lands Befolkning i Opposition til alt, hvad der nu er Magt og Styre i Landet, vil afhænge af, om Konservatismen er dygtig nok og